ଭଜନସାର ଓ
ଭଜନ ସାରସଂଗ୍ରହ ।

ଶ୍ରୀ ଅକ୍ଷୟକୁମାର ଘୋଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା

ପ୍ରଥମଥର ପ୍ରକାଶିତ ।

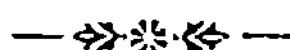

PRINTED BY A. K. GHOSH
ATSREE HARANATH PRESS
BAKHRABAD,
CUTTACK.
1928.

ମୂଲ୍ୟ ଟ ୦ ।√ ତିନିଅଣା ମାତ୍ର ।

ଭଜନସାର ଓ ଭଜନ ସର୍ବସାର ।

ପତିତପାବନ ନାମ ଅଛି କେତେ ବେଳକୁ,
ଭାଷିଗଲ ଭବଜଳେ ନାବନ୍ଧ ଥିଲକୁ । ପଦ ।
ସେପିବାର ବୃକ୍ଷକୋଟି କାଟୁ ଅଛ ମୂଳକୁ,
ତିଳପୁରେ ଅମରାବତୀ ନେବ ଅଧମ କୁଳକୁ । ୧ ।
ଦୂରେ ଥାଇ ଡାକଦେଲେ ନେଉଥାଅ କର୍ଣ୍ଣକୁ
ନିକଟରେ ନ ଶୁଣିଲ ମୋ କର୍ମ ଅବଳକୁ । ୨ ।
ଲକ୍ଷ ଯୋଜନରେ ଗଜ ଡାକଦେଲା ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ
ଚକ୍ରପାଣି ନକ୍ର ନାଶି ଉଦ୍ଧରିଲ ତାହାକୁ
ନଖର ନିଭୃତ ଜଳେ ସନ୍ଧ୍ୟା ଧୂପ ବେଳକୁ
ଲମ୍ବିଛି ତୁମ୍ଭମାନ ପାଦପଦ୍ମ ତଳକୁ । ୪ ।
ଯୋଗୀଜନମାନେ ହୃଦେ ଧ୍ୟାଉଛନ୍ତି ଯାହାକୁ
ଭଣିଲେ ସାରକଶୋର ପାଟଶୋରିଲ ତାହାଙ୍କୁ । ୫ ।

ଭଜମନ କଳାକହ୍ନାଇ । ଭଜିଲେ ତୋ ଦୁଃଖ ରହିବ ନାହିଁ । ଘେନ । ନିଶବଦ ଘରୁ ଶବଦ ଶୁଭୁଛି ଅଣାକାର ଅଛି ଆକାର ନାହିଁ । ଯାଉଛି ଆସୁଛି ଚାରଣି ନୋହୁଛି ତାକୁ ମନ ଦେନେ ଚହିଁଲୁ ନାହିଁ । ୧ । କାଳିନ୍ଦୀ ହୃଦରେ ଫୁଟିଛି କହିଁ ବସ୍ତୁ ବଢ଼ାଉଛି ତୋଳିବା ପାଇଁ ଫୁଲ-ଫୁଟି ଫୁଲ ନେଉଛି ରହିଛି ତହିଁକି ଭ୍ରମର ହୋଉଛି ଯାଇ । ୨ । ମାଠିଆ ଥିଲକୁ ବାଟଜଗି ଥିଲା ଘାଟ ଜଗି ଥିଲା ବାଟିଆ ରହି । ହାଣ୍ଡି

ଭାଙ୍ଗିଲା ବଂଶୀର ପଡ଼ିଲା ମନୁଆ କରଣ ବନ୍ଧୁକ ନାହିଁ । ମୋତେ ସଥିରେ ଯୋଗୁ ଜଳ ଅଛନ୍ତି ନିର୍ମଳ କୋଟିଚନ୍ଦ୍ର ହେଲା ଜଳଇ ତହିଁ । କିଶୋର କିଶୋରୀ କ୍ରୀଡ଼ା କରୁଛନ୍ତି ସେହିଠାରେ ଦେବା ଭୁଜଙ୍ଗ ନାହିଁ । ୪ । ଧନଦାରସୁତ ଅବୋଧ ରହିଛୁ ଭୋଳୁଛୁ ଏଥିରେ କାହିଁରେଣି ମୁହିଁ । ଏତେବଡ ସୁଖ ଦଣ୍ଡକେ ଭାଙ୍ଗିବ ଯେବେ ଯିବେ ମଡ଼ା ମଶାଣି ଭୂଇଁ ॥ ବୃଥାରୁ ହୋଇଲୁ ଏବେ କି କରିବୁ ଦୟା ଧର୍ମ ତୋର ହୃଦରେ ନାହିଁ । ବୋଲେ ପାନକୃଷ୍ଣ ସେ ପାଦେ ଶରଣ ଖୋଜିଲେ ଏ ଦେହ ପାଇବୁ ନାହିଁ । ୬ ।

ଆରେ ଭଜମନ । ଭଜିପାରିଲେ ପାଇବୁ ଦରଶନ । ପଦ । ଚିତାଧଳ ଖରେ ଧମାଧର । ଧବଳ ଚାଦର ଲମ୍ବକର । ଧାଇଁ ଅଛି ଜୀବ ପରମ ସଙ୍ଗରେ ଧରା ଦେଇଅଛି ନିରନ୍ତର । ୧ । ତ୍ରିବେଣୀ ବହୁଛି ତନ୍ଧାର । ବନ୍ଦୀ ନଦୀକୁ ଅନ୍ଧକର । ବଙ୍କୁନାଳେ ପାଣି ଜୀବ ଉଜାଣି ଉଡ଼ିଯିବ ତୋର ହଂସଘର । ୨ । ତ୍ରିବେଣୀ ନଦୀ ପଶ୍ଚିମେ ଯାଇଁ । ତ୍ରିକୂଟ ମନ୍ଦିରେ ଅଛି ଅହି । ସେହି ଅହିର ଗରଳ ଘାତରେ ପଶି ନପାରନ୍ତି ତହିଁ କେହି । ୩ । ଦେଉଳ ଭିତରେ ଦେଉଳ । ଦେବତା ଅଛନ୍ତି ଝଳ ଝଳ ଦେଉଳେ ପଶିଲେ ଦର୍ଶନ ପାଇବୁ ମୋକ୍ଷ ହୋଇଯିବ ପିଣ୍ଡ ତୋର । ୪ । କହଇ ଅଚ୍ୟୁତ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ । କୃଷ୍ଣପାଦପଦ୍ମେ ଦେଇ ମନ । ସଦା କରୁଅଛି ଏହି ନିବେଦନ କୃପାକର ମତେ ସାଧୁଜନ । ୫ ।

ହିମାଦ୍ରୀକୁ ବାନ୍ଧିଛି ଶୂନ୍ୟ ଭେଳା ଆହେ ଚକାଡୋଳା । ପଦ ।

ଏକଚକେ ରଥ ଚଳୁଥିଲା । ବେନିଚକେ ରଥ ନ ଚଳିଲା । ସପ୍ତଦ୍ୱୀପାନ୍ତରୀ ଅନଳ ଜଳନ୍ତେ ତଇଳ ପଡନ୍ତେ ଲିଭିଗଲା । ୧ । ଅଛିଥିଲା ପ୍ରୀତି କରିଗଲା । ହୋଳଡମ୍ବରୁ ବଡ଼ ଶଙ୍କିଲା । ଚିଳ ଶ୍ୱେତ ପ୍ରାପ୍ତ କବାଟ ଲାଗିଛି ତହିଁ ନିଦ୍ରମ୍ବା ଟଳିଗଲା । ୨ । ଜନମାଆହି

ଧରମ ଦେଖିଲା । ନେତ୍ର ଥାଉଁ ପଥ ନଦେଖିଲି । କହନ୍ତି ଗୁଣ୍ଡିଚା ବାଇଦ
ବାଉଳା ଅନ୍ତରେ ସେ ବିଷପାନ କଲା । ୩ ।

—୦(॥)୦—

ମନ ଥିବଇ । ଏ ଦେହ କଞ୍ଚାହାଣ୍ଡି ଯିବ ମିଳାଇ ରେ । ସବୁ
ଦିନେ ଏ ଦେହ ରହିବ ନାହିଁ ରେ ॥ ପଦ । କାନ୍ଥ ଭଙ୍ଗା ଘରର
ଦେଖିବୁ ଦ୍ଵାର । ଶରଧା କରୁ ସେ ଘରକୁ କମାଳି ରେ ।୧। ଷଡଚକ୍ର
ଉପରେ କମାରଥନା । ରୂପ ଗଢିଦେଉଛି ଅଗ୍ନି ଲଗାଇ ରେ । ୨ ।
ଯେତେବେଳେ କମାର ଶାଳ ଛାଡ଼ିବ । ତେତେବେଳେ ସେ କେଉଁ
ଅଡ଼କୁ ଯାଇବ ରେ । ୩ । କମାର ନାମଟି ଅଟଇ କହ୍ନାଇ । କହନ୍ତି
ଦୀନକୃଷ୍ଣ ସେ ପଦ ଧ୍ୟାଇ । ୪ ।

—୦ଃ୦—

ଭଜମନ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ । ନୀଳାଚଳ ବାସୀ ଦାରୁବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ । ପଦ ।
ଭଜନ୍ତି ଭୂଷଣ୍ଡି ଦେବ ଇନ୍ଦ୍ର ଅମର ଧ୍ୟାଉଛନ୍ତି ବରୁଣ କୁବେର ଯାଙ୍କୁ । ସ୍ଵର୍ଗେ
ଶଚୀପତି ଯାପାଦକୁ ଚନ୍ଦ୍ର ବାସୁକି ଧ୍ୟାଉଛନ୍ତି ପଦ୍ମପାଦଙ୍କୁ । ବେଦବ୍ୟାସ
ଆଦି ଶୁକ ଶନକାଦି ଧ୍ୟାଉଛନ୍ତି ହୃଦେ ଯାର ନାମକୁ । ବ୍ରହ୍ମାବେଦବର
ଗୀର୍ବାଣପତିର ପଞ୍ଚାନନ ଭଜୁଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ । ୨ । ନିତ ଦିବାକର ଅଷ୍ଟ
ଦିଗପାଳେ ଧ୍ୟାଉଛନ୍ତି ହୃଦେ ଯାର ପାଦକୁ । ସ୍ଵର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଆଦି ପାତାଳ
ବୈକୁଣ୍ଠ ରହିଅଛି ତୋର ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠ ପଦକୁ । ୩ । ଯେଉଁ ନାମସୁଧା ଧରଣୀ
ବସୁଧା ରଖିଅଛି ସେହୁ ପତିତପାବନଙ୍କୁ । ସେ ସନ୍ତଙ୍କୁ ତର ତରିଦେବା-
କର ଚନ୍ଦ୍ରଚଳ ସେହୁ ସଦାନନ୍ଦକୁ । ୪ । ଗଙ୍ଗା ଯା ପଦର ଉଦ୍ଭବ
ହରଶିରେ ଚଞ୍ଚଳା ଧ୍ୟାଉଛି ଯାର ରୂପକୁ । ସେରୂପ ଦର୍ଶନ କରୁଅଛୁ
ଧ୍ୟାନ ବାକ୍ୟଦେବୀ ଭଣେ ଯାର ନାମକୁ । ୫ । ଯେଉଁ ପାଦପଦ୍ମ
ଭଜୁଛନ୍ତି ସାଧୁ ଭଜୁଛନ୍ତି ସେ ସାଧନା ଦ୍ଵାରକୁ । ଶ୍ରୀ ଦ୍ଵାରକାନାଥ
ହୁବେ ଚଣ୍ଡୀଦାସ କହନ୍ତି ପ୍ରଣମଇ ବ୍ରଜପୁରକୁ ।

—୦—

ଅହେ ନୀଳଶୈଳ-ପ୍ରବଳମତ୍ତବାରଣ । ମୋ ଆରତ ନଳିନୀ ବନକୁ କର ଦଳନ । ପଦ । ଗଜରାଜ ଡାକଦେଲା ଗ୍ରାହ ଯୁଦ୍ଧ ବେଳେଣ । କ୍ଷେପେଣି ନକ୍ର ନାଶି କୃପାକଲ ଆପଣ । ୧ । ଦ୍ରୌପଦୀ ଯେ ଡାକିଲେ କୁରୁସଭା ତଳେଣ । କୋଟିବସ୍ତ୍ର ଦେଇ ତାଙ୍କ ଲଜ୍ଜା କଲ ବାରଣ । ୨ । ପାଣ୍ଡବଣୀଙ୍କ ଘୋରବନେ ପଡିଥିଲା କଷଣ । ଡାକିଲା ମାତ୍ରକେ ହରି ରକ୍ଷାକଲ ଆପଣ । ୩ । ରାବଣର ଭାଇ ବିଭୀଷଣ ଗଲା ଶରଣ । କେତେ କେତେ ବିପତ୍ତିରୁ ରଖିଅଛ ଆପଣ । ୪ । ଅଜାମିଳ ଡାକଦେଲା ଜୀବ ଯିବା ବେଳେଣ । ହେଲେହେଁ ବଡ ପାପୀ ଗଲା ବୈକୁଣ୍ଠ ଭୁବନ । ୫ । କହେ ଟାଳକେଶ ଦ୍ୱିଜ କାଙ୍ଗରେ ମୁଁ ଦମନ । ଶ୍ରୀ ରଙ୍ଗା ଚରଣ ତଳେ ରଖ ମୋତେ ଶରଣ । ୬ ।

୦—୦—୦

କଳାକୃଷ୍ଣ କମଳଅକ୍ଷି । ଡାକିଲେ ନଶୁଣ କାହି ପାଇଁ କି । ପଦ ।
ଶ୍ରୀନୀଳକନ୍ଦରେ ବସେ କରଅଛ ନିଦ୍ରା ଭଣ୍ଡିବାକୁ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ।
ଅହଲ୍ୟା ତାରଣ ଭସ୍ମ ନିବାରଣ ବାଳୀକି ମାରି ରଖିଲ ସୁଗ୍ରୀବକି । ୧ ।
ମହାବଳବନ୍ତ ବଣ୍ଡବାରସୁତ ଛେଦ୍ୱପକାଇଲ ଦଶ ଶିରକି । ଲକ୍ଷେ
ଯୋଜନରୁ ଗଜ ଡାକଦେଲା କେମନ୍ତ ଶୁଣିଲ ପଣ୍ଡାଖେଳେ କି ॥
କୁରୁସଭାତଳେ ଦ୍ରୌପଦୀ ଡାକିଲା ତାଙ୍କୁ କୋଟିବସ୍ତ୍ର ଦେଇଥିଲ କି ।
ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧରେ ଭରତଅ ପକ୍ଷୀ ଦଣ୍ଡ ଘୋଡାଇଣ ରଖିଥିଲ କି । ୪ ।
ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧରେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଥରେ ଆପଣ ସାରଥି ହୋଇଥିଲ କି ।
ଭଣଇ ଭକତ ପଦ୍ମନାଭ ଦେବ ଚିତ୍ତ ମୋ ମନ ରହିବ ନୀଳାଚଳେ କି । ୫ ।

—»·※·«—

ଅହେ ନୀଳଗିରି, ତୁମ୍ଭ ଶ୍ରୀଭୁଜେ ଦମ୍ଭୁଣି କେବେ କେଉ । ପଦ ।
ତୁଳସୀଚଉରି ପାଦେଶ ଲଗି । ଯାହା ଧ୍ୟାଉଛନ୍ତି କେତେ ଯୋଗୀ, ବ୍ୟାଘ୍ର
ଚର୍ମ୍ମ ପାରି ସ୍ତୁତି କରୁଛନ୍ତି ଜପୁଛନ୍ତି ନାମ ସଂଖ୍ୟାକରି । ୧ । ବଡଦାଣ୍ଡ
ଦେଖି ମନତୋଷ । ରେଣୁମାତ୍ର ଦେଖୁ କଲ ଗ୍ରାସ । ଖିଆଗୋଚଡ୍ଡଳେ

ମନ ନବୋଧଇ ହେଙ୍କ ତୋରଣିରେ ମନ ତୋଷ ।୨। ସିଂହଦ୍ୱାରେ ବାଟକ ଟେଉବାଡ଼ । ବା ଜନ୍ମେ ପାତକ ଯାଏ ଛାଡ଼ । ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଦର୍ଶନ ନମନ୍ତେ ଏକା ଜୁଆରେକ ହୁଡ଼ାହୁଡ଼ ।୩। ବାଇଶିପାବଛ ଗଳି ସୁଖେ । କେଁବଲ୍ଲୀ ଦସର ବେଳପାଖେ । ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶୂଦ୍ର ଦଶ-ଯଜ୍ଞେ କୈବଲ୍ୟ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ମୁଖେ ସୁଖେ ॥ ରୋହିଣୀ ପାଦୁକକୁଣ୍ଡ ରଜ ସିଂହ ନାହିଁ ବଧିଅଛି ଗଜ । ସନେକ ଏଜନ୍ମ ସଫଳହୋଇବ କାକ-ପଡ଼ ଦେଲ ଚତୁର୍ଭୁଜ ।୫। ଗରୁଡ଼ ପଛରେ ରହିଦେଖ । କ ଶୋଭା ପାଉଛି ପଦ୍ମମୁଖ । ହାର ମାଳା ମୋତି ମାଣିକ୍ୟ ଜଳୁଛି ହୃଦେ ଲମ୍ବି ଅଛି ବ୍ୟାଘ୍ରନଖ ।୬। ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଠାକୁରାଣୀ । ସୁବର୍ଣ୍ଣଥାଳୀରେ ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟ-ଆଣି । କଳା ଶ୍ରୀମୁଖ ବନ୍ଦାଣ କରନ୍ତି ସାଧୁସନ୍ଥ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଧ୍ୱନ ।୭। କହନ୍ତି ଥାଳବେଗ ସ୍ୱଜନାତ । ଶ୍ରୀରଙ୍ଗ ଚରଣେ ରହୁ ମତ । ଶ୍ରୀଜଗ-ନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଜଣାଣ କରୁଛି ଦୟାକରବାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀପତ ।୮।

ଭୁଜତଳେ ମୋତେ ରଖ ନନ୍ଦାତ୍ମଜ, ବାହୁତଳେ ମୋତେ ରଖ ।
ବିପୁଳଭୁଜ ବିସ୍ତାରଦେଲେ ଛାର କରର ପାରିବ ଦୁଃଖ । ପଦ ।

ସଜ ଧୋଇଥିବ ନନ୍ଦଘୋଷରଥେ ମୁଁ ଥିବି ତୁମ୍ଭ ସେବାରେ । ତୁମ୍ଭେ ଦୀନବନ୍ଧୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ହୋଇଲେ କି ବୋଲିବେ ଏ ସଂସାରେ ।୧। ଏ ଜଗତ ଜଳ ଛିଡ଼ାଏ ସଂପତ୍ତି ରହିବ ନାହିଁ । ଭୁବନ ମୋହନ ଚକାନୟନକୁ ଯେତେବେଳୁ ଦେଖିଲଣି ।୨। ଦିନକୁ ଦିନ ମୋ ଦୁଃଖ ଅତିରେକ ସୁଖ ତ ହୋଇ ନାହିଁ । ଭାସିଯାଉଅଛି ଏ ଭବ ସଂସାରେ ରକ୍ଷାକର ଜଗନ୍ନାଥ ।୩। ମୁଁ ଅତି ପତିତ ଭରସା କରୁଛି ତୁମ୍ଭ ଶ୍ରୀଚରଣ ତଳେ । ଶ୍ରୀବାଳକିଶୋର ମହାରାଜ ଭଣେ ଦୟାକର ମୋତେ ହେଲେ ।୪।

ଜାଣୁ ଜାଣୁ ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ ନଜାଣୁରେ ଅଜାଣ । ଅପେଲା ବେଳେ

ସୁଲଭ ଗଳ୍ପ-ବଦଳେ କାନ୍ଦଣା । ପଦ । ଝରୁଛି ଶୂନ୍ୟରୁ ଝର । ଝର ମୂଳ ନିରାକାର । ଝୁଲକନ୍ୟାଏ ଉପରେ ଉଡୁଛି ବାନା । ୧ । ନିରାକାର ଶୂନ୍ୟ ଦେଖ । ଶୂନ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି ରହି । ନଧରଇ ତାଙ୍କ କାଯ୍ୟ ନିକଟେ ଠଣା । ୨ । ଝରୁଛି ଶୂନ୍ୟରୁ ପାଣି । ଟେକ ରୂ ମନଉନ୍ମାଣି ଠେକ ବ୍ରହ୍ମରନ୍ଧ୍ରେ ନେଇ ହେବ କରୁଣା । ୩ । ଠୁଳ ଶୂନ୍ୟ ଘଟରେ ବାସ । ଠାକଛି ପରମହଂସ । ତାକୁ ନପାଇ ଆନନ୍ଦ କରେ ଭାବନା ।

ମନ କଳ୍ପବୃକ୍ଷରେ ଫଳଲା ଧନ ନହେଲା । ପରମ ପୁରୁଷ ଭଜନକୁ ଛାଡ଼ିକରି ଗଲଗତ ପୂଜା । ପଦ । ଷଡଚକ୍ରପରେ ପଞ୍ଚାଶ ଅକ୍ଷର ତହିଁରେ ହୋଇ ବିରଜା । ଏହି ଶିକ୍ଷା ଯେବେ କରିବୁରେ ମନ ବୃକ୍ଷ ମୂଳେ ପାଣି ଦେ ଯା । ୧ । ତ୍ରିବେଣୀର ଧାର ଅଛହିଁ ପ୍ରଖର ତାପରେ ଅନନ୍ତ-ଶଯ୍ୟା । ସେହି ପଦ ଯେବେ ଧ୍ୟାନବ୍ରତରେ ମନ ଏକାରୁତ ନାହିଁ ଦୂଜା ॥ ତ୍ରିକାଳ ତ୍ରି ଶ୍ରମି ମନ୍ତ୍ର ଅଛୁ ଭ୍ରମି ତୀର୍ଥବ୍ରତ କରି ନଯା । ଚାରିପର ଭିତରେ ଧ୍ୟାନ କଲେ ଭୁଦ୍ଧ ଦେଖିବୁ କେମନ୍ତେ ମଙ୍ଗା ॥ ଜୀବନକୁ ତୋର ପନ ଘେନଯିବ ଧନ ଘେନ ଯିବ ରାଜା । ହରିଦାସ ବୋଲେ ଗୁରୁ ସେବିଲେ କି କରିବ ଯମରାଜା । ୪ ।

ଆରେ ଶୁଖା ଖଡ଼୍ ଖଡ଼ । ମିଛମାୟାରେ ପଡ଼ି ହେଉ ଲଡ଼୍ ବଡ଼୍ ନଡ଼୍ବଡ଼୍ । ଦୀର୍ଘ ବୟସ ହେଲେ ଅପି, ଜନମ ହୋଇବ ବେଗବାଣି, କଫ ସନ୍ନିପାତ ରୁନ୍ଧି ବାତପିତ୍ତ ତଣ୍ଟି ଶୁଭୁଥିବ ଘଡ଼୍ଘଡ଼ ଦଡ଼୍ଦଡ଼ ॥ ପିଣ୍ଡରୁ ପରାଣ ଯିବ ଛୁଟି, ଶ୍ମଶାନକୁ ନେବେ ଘୋଷାଡ଼ି । ନାତିଭାଇ ବନ୍ଧୁ କୁଟୁମ୍ବ ସହିତେ କାଠ ଖଞ୍ଜି ଦେବେ ବଡ଼୍ବଡ଼ ବଡ଼୍ବଡ଼ ॥ ନେଇ ଥୋଇ ଦେବେ ତହିଁ ପରେ ଦଣ୍ଡା ନ ବାନ୍ଧିବେ କଣ୍ଠଦେଶେ । ତଳମୁହଁ କରି ହାଡ଼ଗୋଡ଼ ପରି ପୁଣି ଭାଙ୍ଗି ଦେବେ ମଡ଼୍ମଡ଼ ମଡ଼୍ମଡ଼ । ଦଶମ ଦିନରେ ଦଶାଧର । ଏଗାର ଦିନେ କୁଟୁମ୍ବ ତୋର । ବାରଦିନ ଅନ୍ନ

କ୍ୟାନ୍ତନ ଷୀୟସା ବସି ଖ ଲୁଥିବେ ସତ୍ ପଡ଼ି ପଡ଼୍ ସଡ଼ି। ୪।. କହେ ଗଙ୍ଗାଧର ହେଉ କର, ଶୋକ ସାଧୁ ସଙ୍ଗରେ ରହନ। ଯେବେ ଏ ସଂସାରୁ ତରିବୁ ମନ କୃଷ୍ଣ ପାଦପଦ୍ମେ ପଡ଼୍ ପଡ଼ ପଡ଼୍ ପଡ଼ି।୫।

ଆରେ ବାଇଧର, ବାଟବଣାଘର ଯତ୍ନ ଦମ୍ଭକର। ପଦ।
ଭୁଖ ବୋଲୁଅଛୁ ମୋର ମୋର, ସିଣ୍ଟେମ୍ଭା ଚଇନ ନୋହେ ତୋର। ଘରର ଘରଣୀ ଯାହାଙ୍କୁ କହୁଛୁ ସେ ବିହାଇ ଯିବେ ଦାତପର।୧। ଏଗାର ଦିନକୁ ଲମ୍ଭକର, ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ ଆସିବ ତୋର। ବାରଦିନ ନେଲା ମହାପ୍ରସାଦ କରି ସେଦିନେ ଯିବେ ନେଇଙ୍ଗ ଘର।୨। ନଳିନୀ ଦଳରେ ଯେସନେ ଜଳ, ସବନେ ସ୍ଥୂଅନ ଢଳ ଢଳ, ସରଗ ସୀରଥ କର ନଯୋଗାଇ ବାଣିଫୋଟକାର ଏ ଶରୀର।୩। ମଂତା କାନ୍ଦୁଥିବ ଭଇଷ୍ଟରେ, ସୋଷଣାଦ୍ୱାର ରହିଲା ଦୂରେ। ଘରର ଘରଣୀ ବସି କାନ୍ଦୁଥିବ ମୁଖ ପୋଡ଼ ଭଲେ ଦେଉ କର।୪। ଚାଲି ବନ୍ଧୁ ଠାରେ ଟଂାର ଘର, ଲଥିଡ଼ା ବାଜିଲେ ହେବ ଚୂର, ଭଣିଲେ ଆରତ ଚରନରେ ସତ୍ୟ ପାପୁଜନମାନେ ଢଷ୍ଟାକର।୫।

ମଣି।। ଶୁଣିବା ହେଉ ଗଣ୍ଡବ ଡ଼ାକ। ନରଷ ଜନକୁ ରଖ ପଙ୍କଜ ମୁଖ। ପଦ। କୃପା ସାଗର କାହିଁକି ମୋବେଳକୁ ଟଳ ଶୁଖି ଜାଣିଲୁ ମୋକର୍ମ ବାଙ୍କ ନୋହେ ସଳଖ।୧। ଆଛନ୍ତିନାଶନବାନା ନଶୁଣ ଭୃତ୍ୟ ବେଦନା, ଏବେ ହୋଇସି ବଦନା କେ ଦେବ ଡ଼ାକ।୨। ହାୟ ଯେବେ ନାଶଯିବ, କୀର୍ତ୍ତିରେ ଅକୀର୍ତ୍ତି ହେବ। କୀବଛ ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଲଗିଛି ଯିବ କଳଙ୍କ।୩। କହେ ସଦାନନ୍ଦ ଘୁର ନାହିଁ ଆନ ପ୍ରତିକାର, ଏ ଧନ ଅନସ୍ଥା ମୋର ନେତ୍ରେ ନଦେଖ।୪।

ମାନ ଉଦ୍ଧାରଣ ଉ ହେଜାର ହ, ଶରଣ ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ପାଦତଳେ। ପଦ।

ଅନାଥର ନାଥ ମନଟିରଖାଅ, ଜଗନ୍ନାଥ ନାଥ ନୀଳାଚଳେ । ମହୋଦଧିକୂଳେ କଳ୍ପବଟମୂଳେ ବସେ କରିଅଛ ବଡ ଦେଉଳେ ।୧। ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନରେ ଗଜଡାକ ଦେଲା, ତାହାଙ୍କ ଶୁଣିଲ ପଶାଖେଳେ । ମାରକଣ୍ଡ ଋଷି ଡାକୁଥିଲେ ଭାସି ଜଳର ଧରିଲ ବାମକରେ ।୨। କିଷ୍କିନ୍ଧାକୁ ଗଲ ବାଳୀ ବିନାଶିଲ ବନ୍ଧ ସେ ବାନ୍ଧିଲ ସିନ୍ଧୁ ଜଳେ । ଲଙ୍କାରେ ରାବଣ ବଧିଲ ଆପଣେ, କନକନନ୍ଦିନୀ ସୀତା ଛଳେ ।୩। ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବୋଲେ ହସ୍ତିନାକୁ ଗଲ, ଭୋଜନ କଲ ବିଦୁର ଘରେ । କୁରୁ ସଭାତଳେ ପାଞ୍ଚାଳୀ ଚିନ୍ତିଲା କୋଟି ବସ୍ତ୍ର ଦେଲ ଅବଧେଳେ ।୪। ବନପୋଡ଼ କାଳେ ଘୋର ଦାବାନଳେ, ଜଗତର ରଖିଲ ବ୍ରଜବାଳେ । ଭଣେ ଉପଇନ୍ଦ୍ର କବିକୁଳ ଚନ୍ଦ୍ର ଶରଣ ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ପାଦତଳେ ।୫।

—❋○❋—

ଥକାମନ ଶୂନ୍ୟ ଯିବା, ଚକାନୟନ ଦେଖିବା । ଶଙ୍ଖନାଭି ମନ୍ତ୍ରନରେ ବେନ ନେତ୍ର ପଖାଳିବା । ପଦ । ବାଙ୍କରେ ବାଟ ମଙ୍ଗଳା, ଦେଖିବା ଅଠରନଳା, ପାପମନ ଏକମେଳା ନରେନ୍ଦ୍ରେ ସ୍ନାନ କରିବା । ପଦ୍ମ ଖୁବା ବଡଦାଣ୍ଡେ, ଯେ ରେଣୁ ପାଇବା କୁଣ୍ଡେ ଛତାନନ୍ଦ ରହୁଦଣ୍ଡେ ସାଧଙ୍କ ସେବା କରିବା ।୨। ସିଂହଦ୍ୱାରେ ଭଡ଼ା ଭଡ ବାଜୁଅଛି, ବେତଖଣ୍ଡ ଠେଲି ଦେଇଯିବା ମାତ୍ର ଧକ୍କା ବାଜିଲେ ସହିବା ।୩। ବାଇଶପାବଚ୍ଛେ ବଙ୍କା, କୈବଲ୍ୟ ହେଉଛି ଟେଣା, ହାଣ୍ଡିକ ପଡ଼େ ଚଉକା ମନରଙ୍କା ଛଡାଇବା ।୪। ଚକୁଡ଼ା ପଛରେ ଦେଖ, ଦିଶୁଛି କଳା ଶ୍ରୀମୁଖ କହଇ ସାରଥୀ ଭକ୍ତ ବନ୍ଦରାମଙ୍କୁ କହିବା ।୫।

—❋❋❋—

ଜୟ ଜଗବନ୍ଧୁ ହେ ଯଦୁ ନନ୍ଦନ । ବ୍ରଜବାଳୀ ହୃଦ ଚିତ୍ତଚନ୍ଦନ । ବଡ଼ ଦେଉଳେ ବିହାର, ବଡ଼ ଶୃଙ୍ଗାର ଚନ୍ଦ୍ରଚୂଳ କି ଶୋଭା ପାଉଛି କଳା ବଦନ ।୧। ସେତେବେଳେଁ ଅଳକା ପନ୍ତି, ଦେଖି ଭୁଲିଯିବ ମତି, ମୁନିଜନଗଣ ମନୋ ମୋହନ ।୨। ବଡ ବଡ ଚକା ଆଖି, ଚକ୍ରଧର

ଭୃଙ୍ଗ ଦେଖି, ଡଙ୍କିରେ ରହିଲା ଲାଖି ମୋ ମନ ।୩। ସେଯେଉଁ ରଙ୍ଗ ଅଧର, ପୂର ରହିଛି ମଧୁର, ନାସେ ଗଜମୋତି ଅତି ଶୋଭନ ।୪। କଣ୍ଠ ଲଟେ ପାଟଝୁମ୍ପା, ଓଡ଼ିଆଣୀ ରତ୍ନଲକ୍ଷ୍ମୀ କ ଶୋଭାଦିଶୁଛି ତେଜ ଭୂଷଣ ।୫। ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ଚରଣେ ଚିତ୍ତ ରହୁ ଅନୁକ୍ଷଣେ, ଦୀନ-କୃଷ୍ଣ ଦାସ କରେ ବର୍ଣ୍ଣଣ ।୬।

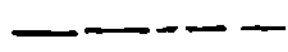

ଅନାଥନାଥଙ୍କୁ, ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ, ଧ୍ୟାନକର ରେ ମନ ଶ୍ରୀଭଦ୍ର-ନେତ୍ରଙ୍କୁ । ପଦ । ଧନ୍ୟ ସେ ନୀଳାଦ୍ରି ହୋଇ, ଭବସାଗରକୁ ଭେଳା ହୃଦେ ଯହୁଁ ଅସ୍ତୁକଲା, ଧ୍ୟାନେ ସଦା ଶିବ ଭୋଳା, ମନକୁ ଚଳାହୋ, ସେନେଷେ ମିଳା ହୋ, ନୀଳାଚଳେ ଯାଇବୁ ରୂପଶ୍ରୀଧର ଧାମକୁ ।୧। ଧନ୍ୟ ସେ ଶ୍ରୀରୁଦ୍ର ଲତା, ସୁଧାସିନ୍ଧୁ କଳ୍ପଲତା, ଯହୁଁ ତାକୁ ଉଦ୍ଧରିତା । ଧ୍ୟାନେ କରୁଛନ୍ତି ଗନ୍ତା, ଚନ୍ଦନ ବର୍ତ୍ତା ହୋ, କରା ଶୋଭିତା ହୋ, କଥବା ଶୋଭିତା ଶ୍ରୀତେଜହୋଇଛି ଜଗତକୁ ।୨। ଫୁଟିଛି ଶ୍ରୀନୀଳକମଳ ସଦା କାଳେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ, ବାସନାରେ ମୋହିଛନ୍ତି ଭୃଙ୍ଗ ଭକ୍ତ-ଭ୍ରମର, ଘାରେ ଶୀତଳ ହୋ, ନଛାଡେ କୋଳ ହୋ ଅମୃତ ପାନେ ସର୍ବଦା ବଳାଇଛି ଚିତ୍ତକୁ ।୩। ସୁଗନ୍ଧ କୁସୁମ ମାଳେ ବାନ୍ଧିଣ ଅଛନ୍ତି ଗଳେ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ଦର୍ପ ଦଳେ ମୟୂର ଚନ୍ଦ୍ରକା ଚୂଳେ କେତେ ସୁଚଳ ହୋ ବାମକୁ ଢଳେହୋ ସେପାଦଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱେ କୃଷ୍ଣାନନ୍ଦ-ରଖେ ଚିତ୍ତକୁ ।୪।

ଜୟ ଜଗବନ୍ଧୁ ଯଦୁକୁଳ ଇନ୍ଦୁ ଜୟ ସାନନ୍ଦ ଭଞ୍ଜନ । ଜୟ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ଜଗଜ୍ଜୀବନ ଜୟ ଯଶୋଦା ନନ୍ଦନ । ପଦ । ସତ୍ୟରେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ନରହରି ରୂପେ ବଧିଲ ବୀର ହିରଣ୍ୟ । ପ୍ରହ୍ଲାଦ ଇନ୍ଦ୍ର-ପଦକୁ ଗୋବିନ୍ଦ ବଳେ କରିଛ ପ୍ରଦାନ ।୧। ତ୍ରେତୟା ଯୁଗରେ ରାମ ଅବତାରେ ପିତା ସତ୍ୟେ ଗଲେ ବନ । ଲଙ୍କାରେ ରାବଣ ବଧିଲ

ଅପଣ ଭକ୍ତଙ୍କୁ କଲ ରଞ୍ଜନ ॥ ଦ୍ୱାପରେ ଗୋପରେ କୃଷ୍ଣ ଅବତାରେ ମୋହିଲ ଗୋପୀଙ୍କ ମନ ॥ କାଦମ୍ବେଶୀ ନାଶି ଭୂଭାର ହରାସି ରାଜା କଲ ଉଗ୍ରସେନ । ୩ । କଳିଯୁଗେ ହେଉ ବଳେ ମାନଙ୍କର ଶ୍ୱେତ ପୀତ ରକ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣ । ଶ୍ୱେତ ପଦ୍ମଧାରୁଁ ବନ୍ଦେ ମକରନ୍ଦ ମଧୁକର ଗୋପୀମନ । ୪ ।

ଆରେ କଳାମଣି । ଧନ ହୁଙ୍କ ଯିବ ମଣି ଗର୍ବ ଗୁଳି ରେ । ମିଆ ମାଅ ବୋଲୁ ଯାହା । କାହାର ନ ଥିବ ଦୟା । ଯେ ବୋଲନ୍ତି ନିଜ ମାୟା । ସଂସାର ଅଟଇ ଛାୟା । ବୁଢ଼ାକାଳେ ଅପୁଚିଦ୍ଧ ହେଲେରେ ॥ ପୁଅ ପୁଅ ବୋଲୁଥିଲୁ । ତୋ ମୁଖରେ ଦେବ ଧୂଳି । ପରା ହୋଇ ରହିଯିବ । ନେବେ ଯେ କାନ୍ଧେ ବୁହାଇ । ନେଇ ଶିବେ ପୋଡ଼ାଇବେ ଗାଳିରେ । ୨ । ତୁ ବୋଲୁ ଘରଦ୍ୱାର ମୋର । ଅଟଇ ସକାର ତାଙ୍କ । ତୁହି ମରିଗଲା ପର । ସେହି ହେବ ଆନ ପର । କାହୁଁ ଥିବ ନାଥନାଥ ବୋଲିବାର । ୩ । ପାନ କୃଷ୍ଣ ଦାସ କହି । ହରିଙ୍କି ଭଜିଲୁ ନାହିଁ । ମାୟା ମୋହେ ଡହ ବାଇ । ତୋତା ହେଉ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ସଦାଗୁରୁଙ୍କ ପାଦ ଚଳୁ ଭୁଲିରେ । ୪ ।

ମନ ମୂଷା ତୋ ଭକ୍ତି ଗଣ୍ଡାଣ ଖାଇ ।
ଧନେ ବିବେକ ବିଲେଇ ନାହିଁ । ପଦ ।

ଗାଡ଼ୁଅ ମୂଷାକୁ ଧରାଇ ଜଗିଛି, ମୂଷା ବସିଥିଲା ଗଣ୍ଡାଳ ଖାଇ । ମଣ୍ଡୁକ ଉପରେ ଲଢ଼ାଇ କରିଛି, ହସ୍ତୀ କୋଇଲା ଗୃଧଡ଼ା ଖାଇ । ୧ । ବକ ବସିଥିଲା ମୀନକୁ ଜଗିଣ ମୀନ ଗିଳିଦେଲା ବଗକୁ ଯାଇ । ହରିଣ ବୃଢ଼ଲା ପ ର ଭୁଷିଲା ଦେଖି ଆଚମ୍ବିତ ହୋଇଲି ମୁହିଁ । ୨ । ଭାରିବାହୀ ବଳେ ଶୁଷ ମୁ ଟକିଲା, ପାଞ୍ଚ ଗୁଅ ଯାକ ମଣ୍ଡଳ ଲଗାଇ । କୁଆ ବରଡ ଯେ ବୈଷ୍ଣବ ହୋଇଲା ଛେଳି ସନ୍ନ୍ୟାସ ହେଲା

ନଗାଇ ।୩। ଭଣେ ଗଙ୍ଗାଧର ବିଶ୍ୱକର୍ମାଙ୍କର ଦେବାଙ୍କୀ ନ ଜାଣେ ହରିଙ୍କି ଧାଇ । ଏହି ଗୁରୁପଦ ଅର୍ଥ ବଡ଼ ଛନ୍ଦ କେହି ଜାଣିଅଛ କହିବେ ଧାଇ ।୪।

ଅରେ ଭୁଲମନ । ମିଛ ସଂସାର ବଣିଜ କି କାରଣ । ପଦ । ପଦ୍ମପତ୍ରେ ଥାଇ ଯେସନେ ନୀର, ବହିଲେ ପବନ ଟଳେ ଟଳ । ତୁ ଆମାନଅଛୁ କରୁଁ ନ ବୁଝୁଛୁ, ଜଳବିମ୍ବ ପ୍ରାୟ ତୋ ଜୀବନ ।୧। ଜନମ ହୋଇଲୁ ଯେବେ ଭୂମି । କି ନ ଆଣିଥିଲୁ ସଙ୍ଗେ ବହି । ଗଲବେଳେ ତୋ ର ସଙ୍ଗରେ କେ ଯିବ ଏହା ନ ଭାବିଲୁ କେଉଁ ଧନ ।୨। ଡାକିବାର ଏକୋଦଣ୍ଡଧନ—ଯାଏ କରୁଥିବେ ଯେ ସ୍ମରଣ । ବନ୍ଧୁ ବନ୍ଧି ବାନ୍ଧ ମେଳା ମହୋତ୍ସବେ ବାରଦିନ ରହିବେ ଭବନ ।୩। ଜନକ ଜନନୀ ଲାଳନର । ବୋଲିବେ କାହିଁ ପୋଷଣ ହାର । ଗୁଳିଗଲା କ୍ଷୀର ଅଟାମ ଆକ୍ଷିକା ଖୁଆଇଥିଲୁ ତ କର ପ୍ରାଣ ।୪। ଜୀବ ଅନ୍ତେ ବାଳେ ବନ୍ଧ ପର ମୃତ୍ୟୁଶରତର କାଳ ଯୋଗ । ଲକ୍ଷାଦ ନେଉଛି ମୋହନ ପାଗଳ ଉଦ୍ଧର ଧରବଳ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।୫।

ଆହା ମୋ କାଳିଆ ହାତୀ । ଦିଶଇ କେତେ ସୁନ୍ଦର ।

ଅପୂର୍ବ ହାତୀ ଏକାହିଁ ଅଛିଅଛି ଯେସନେ ନୀଳମନ୍ଦର । ପଦ । କେ ବୋଇଲ ଏ ହାତୀ ମଥୁରାରେ ଥିଲା କଂସରାଜା ବନ୍ଦୀ ଘରେ । ଏ ହାତୀଙ୍କ ନେଇବାନ୍ଧି–ଥ କାଇ ବା କେଳି କଦମ୍ବ ମୂଳରେ ।୧। କେ ବୋଲେ ଏ ହାତୀ କେଉଁଠାରେ ଥିଲା ଏଠାକୁ ଅଣିଲା କେହୁ । ନାନା ଖାଦ୍ୟ କରି ବୋଲଣ୍ଡା କରି ନକେ ସନ୍ଧ୍ୟାବ ଏହା ଦାଉ ।୨। କେ ବୋଲେ ଏ ହାତୀ ବଡ ଦୁରନ୍ତ ନ ମାନଇ ଖାଲଖମା । ଗୋପ-ପୁରେ ଦାନ୍ତ ଦୁଧ ସର ଖାଇ ହୋଇଛି ଧୂପରଧୂମା ।୩। କେ ବୋଲଇ ହାତୀ କନ୍ଧେ କେ ବସିବ ଏତେକ କାହାର ଭାଗ୍ୟ । ଗୌର ଦ୍ୱିଜ

ବୋଲେ ଶ୍ରୀମନ୍ତ୍ରଜନ୍ତର ବୃନ୍ଦାବନ ହେବେ ଯୋଗ୍ୟ । ୪

ରାଗ ଏକତାଳା—ତାଳଝୁଲା ।

ମୋତେ ସେହିରୂପ ଦେଖାଅ ହରି,
ଜୟ ଶ୍ରୀ ରାଧେ ରାଧେ ବୋଲି ଡାକେ ବାଂଶରୀ । ପଦ ।

ଯେଉଁରୂପେ ବଳଦ୍ୱାରେ ହୋଇଥିଲ ଭିଖାରି ନେଇପାଦ ଦାନ ନେଇ ବଳୀକ ପାତାଳେ ଥୋଇ ଯଶ ଜଗତେ ଅଛ ବିସ୍ତାରି । ୧ । ଗୋପପୁରେ ନନ୍ଦ ଘରେ ରଖିଥିଲ ମାଛୁରି । ଯାମଲ ଅର୍ଜୁନ ଭଙ୍ଗି କୈଟଭ ଦର୍ପକୁ ଗଞ୍ଜି କୁବେରର କୁମାରକୁ ତାରି । ୨ । କରୁପତି ସଭାତଳେ ଦ୍ରୌପଦୀ ଜଣାଣକଲ । ବସ୍ତ୍ରହରଣ ହେବାକାଳେ, କୋଟି ବସ୍ତ୍ର ଦେଇ ହେଲେ ତାଙ୍କୁ ଲଜ୍ଜାରୁ କରିଛ ପାରି । ୩ । ଆଉତେ ଡାକିଲା ଗଜ ରକ୍ଷାକର ଚକ୍ରଧାରୀ । ରକ୍ଷାକଲ ଦେବରାଜ, ତାରକାକୁ ଚତୁର୍ଭୁଜ ଥିଲ ତୁମ୍ଭେ ହୁଦକଣ ହେରି । ୪ । ଗହନବନେ ମୃଗୁଣୀ କଲା ରଥାଙ୍ଗ ପାଣି ବେନଶିଶୁଗର୍ଭ ଏଣୀ ଚନ୍ଦ୍ରଲି ହେ ଚକ୍ରପାଣି ବ୍ୟାଧମୁଖୁଁ ଏବେ ରଖିଲ ତାରି । ୫ । କହେ ଦ୍ୱିଜ ଅଧମ, ତୁମ୍ଭ ପାଦେ କରି ଧ୍ୟାନ, ମୋ କର୍ଣ୍ଣକୁ ହେଲବାମ, ନ ଷ୍ଟୁରିଲା ମୋତେ ନାମ ନେଇ ମଧ୍ୟେ ଯାଦ୍ୱା ଅନୁସରି । ୬ ।

ତାଳ ଖେମଟା ।

ଭଗବତ ଭଜନ ମାଳା । ମନପୁତ୍ରେ ଗୁନ୍ଥା ନ କର ହେଳା । ପଦ ।

ପ୍ରଥମ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଗମ ଏ ବାଣୀତୃତୀୟେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସୃଜନା ହେଲା । ଚତୁର୍ଥରେ ଧ୍ରୁବ ତପ ଆଚରଣ ଅଜପା ମନ୍ତ୍ରକୁ ହୃଦେ ବହିଲା । ୧ । ପଞ୍ଚମୀରେ ପୃଥ୍ୱୀ ପାତଞ୍ଜଳକର ବାଣ୍ଟିଣ ଭରତ ପୁତ୍ରକୁ ଦେଲା । ଷଷ୍ଠମ ସ୍କନ୍ଧରେ ପାପୀ ଅଜାମିଳ ନାରାୟଣ ନାମ ମୁଖେ କହିଲା । ୨ । ସପ୍ତମସ୍କନ୍ଧରେ ପ୍ରହ୍ଲାଦ ଜନ୍ମ ହିରଣାକ୍ଷ ବିଦାରଣ ହୋଇଲା । ଅଷ୍ଟମସ୍କନ୍ଧରେ ସମୁଦ୍ର-

ମଥନ ଗଜ କୁମ୍ଭୀରଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧ ଲାଗିଲା ।୩। ନବମ ସ୍କନ୍ଧରେ ବଂଶାନୁ-ଚରିତ ଦଶମେ କହ୍ନାଇ ଜନ୍ମ ଲଭିଲା । ଗୋପ ବୃନ୍ଦାବନ ମଥୁରା ଦ୍ୱାରକା ଲୀଳାମାନ ଭାଗବତ ପୂରିଲା ।୪। ଏକାଦଶ ସ୍କନ୍ଧେ ଉଦ୍ଧ ନିରୂପଣ ଉଦ୍ଧବେ ଶ୍ରୀହରି କରୁଣା ହେଲା । ଦ୍ୱାଦଶ ସ୍କନ୍ଧରେ ଅନନ୍ତ ଚରିତ୍ର ପରୀକ୍ଷିତଆଗେ ଶୁକ କହିଲା ॥ ଏକାଠାରେ ବ୍ରହ୍ମ ଯହିଁ ବାହାନ୍ତି ଅର୍ଥହୀନ ରୂପ ବାରନୋହିଲା । କହେ ଯଦୁମଣି ସେପାଦେ ଶାରଦା ଅକାରଣେ ମୋର ଜନମ ଗଲା ॥

ବାଳଖେମଟା ।

ଦୀନବନ୍ଧୁ ଦୟାସାଗର, ଦୁଃଖ ନଗଲା ମୋହର, ହେଲିକି ନିଷ୍ଠୁର ଚିତ୍ତ, ନଜାଣେ ବଳେକର । ପଦ । ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନରେ ଗଜ ଡାକିଲା ହେ ଦେବ ରାଜ; ତାହାଙ୍କୁ ଚତୁର୍ଭୁଜ ଶୁଣିଣ ଉଦ୍ଧରିଲେ । କୁରୁପତି ସଭାତଳେ, ଦ୍ରୌପଦୀ ଆର୍ତ୍ତଙ୍କ କାଳେ କୋଟି ବସ୍ତ୍ରଦେଇ ନେଲେ, ଲଜ୍ଜାରୁ କରିଛ ପାର । ଦଳେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଭୁ ବୋଲି ବାନେ ମୁଁ ହେ ଅନେକ ଜାଣି, ଦେନ୍ତୁ ଛାଡ଼ିଗଲ, କେ ପୂଁ କହିବ ଆର ।୩। ରକ୍ଷା ନ ରଖ ମୋତେ, ଶରଣ ତୋ ପାଦଗତେ କହେ ନେ ମାଳୀ ଗତେ, କରିଅଛି ଧ୍ୟାନକର ।୪।

କାହିଁକି ଅସିଛୁ ମନ କସ ନେବା ପାଇଁ ରେ ।

ଅଟିଛୁ ଲଗାମା ଭଜି ଯିବୁ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇତ । ପଦ । ମାଟିପିଣ୍ଡ ପଞ୍ଚଭୂତ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦ ଦେହ ଘେନିଅଛ । ଅଠାକାଠି ଲଗାଇଛୁ ଭାବ ବାନ୍ଧିଥାଅ । ୧ । ପଞ୍ଚଭୂତ ହୋଇଲ ମନରେ ଶୁକ ସାରୀ ନାଥରେ । ପାପିଷ୍ଠ ହେତୁ ପାପୀ ନ ଗୁଞ୍ଜିଲେ କେହିହୁଁ । ୨ । ମାତାକାହେ ପୁଣି ୨ ଭକ୍ତିକାହେ ଭଜନ । ଘରେ ଦାଣୀ କାଠେ ଚରୁଅ ପାଇଁଛ । ୩ । ତାହାଙ୍କୁ ହି ହେଳିଲୁ ଶାନ୍ତି ଗମ୍ୟ ଦେଇତ । ସେହି ତୋତେ ଶାଆନ୍ତରେ ଦେଖ

ଭୂପ ହୋଇତ ॥ ଭଇ ବୋଲ ବନ୍ଧୁ ବୋଲି ଦେଖୁଥିର ଯାଉଛ । ଜୀବ ଚଳୁବେଳେ ଏକା ଗୋବିନ୍ଦ ସାରଥିତ ॥ ମିଳିଣ ଭଇ ବାନ୍ଧବେ ନେବେଟି ଶ୍ମଶାନେତ । ବନସ୍ତରୁ କାଠଆଣି ଲଗାଇବେ ଜୁଇ ତ ॥ ଫିଙ୍ଗିବେ ହାଡ଼ଗୁଡ଼ାକ ସିନ୍ଧୁ ଗୋମସ୍ତ ତ । ପଞ୍ଚ ଅଙ୍ଗ ହୋଇବେ ଦଶଦିନେ ଯାଇ ତ । ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବ ଚଳନ୍ତି ଯେ ଯାହା ଭୁବନେ ତ ॥ ଏ ଜୀବନେ ନାହିଁ ଆଶା ହରି ହରି ବୋଲତ । ୮ ।

—❊C❊—

ଜଗବନ୍ଧୁ ନାଥଙ୍କୁ ଯେ ମୂର୍ତ୍ତି ସୁନ୍ଦର । ଯେଣିକି ଗୁହିଁଲେ ତେଣେ ଶ୍ରୀମୁଖ ଦିଶଇ । ପଦ । ଧନ୍ୟ ତାଙ୍କ ଚକା ଆଖି, ନେତ୍ରହେ ଆଏ ଲକ୍ଷି । କାହୁଁ ଦେଖିଛନ୍ତି ଦୁଃଖୀ, ତାରିବା ପାଇଁ । ୧ । ମାଳମାନ ଲମ୍ବିଥାଇ ପାଦତଳେ ଯାଏ ରହି । ଛାମୁରେ ଗରୁଡ଼ ଭଜେ, ଦେଖି ସୁନ୍ଦର । ୨ । ଯେତିକି ଦେଲେ ନୟନ ଦିଶଇ ଚକାବଦନ । କଟୀରେ ଯେ ପୀତା-ମ୍ବର, କି ଶୋଭାପାଇ ॥ କବି କଳ୍ପଲତା ଜେମା, ବୋଲେ ଦୋଷ କର କ୍ଷମା, ଯେମା ବେଳେ ପାଦେ ପଡ଼ ଛାଡ଼ିବି ନାହିଁ । ୪ ।

— — —

ଚନ୍ଦ୍ରମଣି ନାମ ଚିତ୍ତରେ ଚନ୍ଦ୍ରରେ । ପାଇବୁ ହୃଦେ ଲକ୍ଷିବୁ ମୁକତି ଯାଇ ବଦିବୁ ନିର୍ଭୟ ରେ । ଘୋଷା । ଶୂନ୍ୟ ମହାଫଳ ଦେମ ଲଗାଇ ଗୃହ କଲି ନିରନ୍ତରରେ । ହରେ ରାମକୃଷ୍ଣ ବନ୍ଧନ ଯେବେଣ ବୁଣିଲି ସଂଧି ସଙ୍ଗତରେ । ୧ । ହ୍ରୀଂ ଶ୍ରୀଂ କ୍ଲୀଂ ସ୍ୱଯ ବୀଜ ନେଇ ଅବନା ମଧ୍ୟେ ପୂରାଇରେ । ବନାପର ସବୁ କାଟିପକାଇଲେ ବାଛିବାକୁ କେହି ନାହିଁରେ । ୨ । ଅକାର ଉକାର ମକାର ସକାର ଲକାର ହୃଦ ଉପରେରେ । ଅର୍ଦ୍ଧଚନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟେ ଅମାର ବାନ୍ଧିଲି ତୁଳ ଶୂନ୍ୟ ମନ୍ତ୍ର ପଟରେ । ସମାନକୁ ନେଇ ଧାନ କଟାଇଲି ଜ୍ୟୋତି ନଗ୍ର ପାଟଣାରେରେ । ଅଲେଖ ଖଳାରେ ଧାନ ଲଗାଇଲି ସତ୍ୟ ଶାନ୍ତି ବଳଦରରେ । ୪ । ଅହଂ ବଂଶ ଦିଲେ ଧାନ ନ ସବଇ ଅନନ୍ତ ପଦ୍ମ ଭିତରେ । ଅଜପା ଜପିଲେ

ଅମପା ମାପିବୁ କେବେ ଜାଣିବ କେବୋଧ୍ୟରେ ॥ ଏ ଭବସାଗର ଅନ୍ତକୁ ଗଳାର କରିବାକୁ କେଳା ନାହିଁରେ । କହେ ପଞ୍ଚୁରାମ ବଡ଼ାଙ୍କ ପାମର । ଦୈତ୍ୟ ସଙ୍ଗେ କେଉଁ ବଳାରେ । ୬ ।

———

କପିଳା ବୋଲଣ ଗାଈ ଯେ ସଦା ସ୍ଵନ୍ଦା ଯୁବା । ଷଡ଼ ମୁଖ ତନି ଲୋଚନ ଏକ ପାଦରେ ଉଭା । ୧ । ଭଲ ବପଶ୍ଵତ ଗାଈ ଯେ ଲକ୍ଷି ବାଟେ ଚରଇ । ମୁଖବାଟେ ତାର ମଳ ଯେ ଚକ୍ଷୁବାଟେ ମୁତଇ । ୨ । ଧବଳ ନୂରଛ ଗାଈ ଯେ ତାର ନାମଟି ସ୍ଵର । ସଦ୍‌ଗୁରୁ ସେବା କଲେ ତୁ ଭେଦ ପାଇବୁ ପର । ୩ । ଦଶସ୍ତୁ ସେନ୍ଧ ଗାଇର ତାର ଶୁଭେଡ଼ି ପାଦ । ଗୁରୁ ସେବାକଲେ ପାଇବୁ ତାର ମରମ ଭେଦ । ୪ । ଅଢ଼ାଇ ଦିନର ଗାଈ ସେ ଯେତ ଦେଲାଉଣୁଆଁ । ଗୁରୁ କୃପାକଲେ ଯୋଗାଇଲେ ଦେବ ସେ ତାଇ ଦୁହିଁ । ୫ । ଗଇକ ବୁଢ଼ାଲ ସଜାଡ଼ ପାଞ୍ଚ ଖମ୍ବ ବଢ଼ାଇ । ତହିଁ ଛନ ଶେଣୀ କବେଧ୍ୟ ବତା ଛୁଟେଣି ଦେଇ । ୬ । ଖଡ଼୍ଗ ଘେଣି କର ଲଉତେ ଗଣ୍ଠି ଛିଣ୍ଡଣେ ଦେଇ । କହେ ପଞ୍ଚୁରାମ ବଧାସ୍ତ ବୁଲୁ ସେବାକଲେ ଯାଇ । ୭ ।

———

ତାଙ୍କମନରେ ବାଧେ ଅବନା ବନ । ଅବନା ଭାଳଲେ ଅମଥା ମାପିବୁ ଅବଧାରେ ଚୋର ହୋଇବ ଧନ । ଘୋଷା । ଅନାହତ ଝଷିରେ ଷୋଳକଳାଚନ୍ଦ୍ର ସର୍ବଦା ଝଷିରେ ରବିଦର୍ଶନ । ଅହର୍ନିଶି ଯହିଁ ପ୍ରତାପ ଜଳଇ ଯାଏ ତେଜେ ଅଣଚାଶ ପବନ । ୧ । ଓଁକାର ଘରେ ନାମ ସଂକୀର୍ତ୍ତନ ଶବଦରେ ନାହିଁ ହରି ଭଜନ । ଖଟେ ଛୁଆ ଦେଖ ଧରଣୀ ହୋଇଛନ୍ତି ବାନ୍ଧ୍ର ଅଣି ତାକୁ ଦବ ଭୋଜନ । ୨ । ଜଳେର କନ୍ଦରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ହଂସ ଅଥଳ ଜଳେ ସ୍ଵରଣୀ ନିବାସ । ଗୁରୁଦେବ ଯୋଗି କହିଲ ଜଳବୃଷ୍ଟି ମରୁଡ଼ିରେ କୃଷି ହୋଇ ବିନାଶ । ୩ । ଶୂନ୍ୟରେ ଶୂନ୍ୟରେ ଦେଖଲି ହୋଇଛନ୍ତି ଦେହଳ ଗୋଟିଏ ଜଟିଳ

ନିର୍ମାଣ । ଏମନ୍ତ ଦେଖିଲ ବାଖାଣି ଚଟିଛୁ ଅମୁର୍ଖା ଦେଖିଲେ ଦାଣ୍ଡି ଦର୍ଶନ । ୪ । ନିର୍ଦ୍ଧନର ଘରେ ବନ୍ଧୁନେଲେ ଚୋର ଗାତରେ ବନ୍ଧ କରନ୍ତି ବେଦନ । ଠକିଗଲେ ଚୋର ହୋଇବ ଅମର କହନ୍ତି ଅଚ୍ୟୁତ ମୃତ୍ୟୁ ଅଜ୍ଞାନ । ୫

—⇝ ❊ ⇜—

କଲୁଷା ସାଗର ହରି ବୃତ୍ତ ।

କହୁଅଛୁ ମନଶୁଣ ଷଣ୍ଢଳାଜପରେ କର ଦର୍ଶନ । ବାଇଆ ମନରେ ଗୁପତ ଧଙ୍କାରେ ସ୍ନାନ । ବାଇଆମନରେ । ୧ । ଘଟେତ ନୁହଇ ଚଟ, ଉଦେ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ନାମକୁ ଧର । ବାଇଆମନରେ । କ୍ରୋଧରିକୁ ପ୍ରମର, ବାଇଆମନରେ । ୨ । ଛୁଡଲେ ଆସଇ ନାହିଁ । ଜୀବକୁ ଦେଖ ପରମ ଚଳଇ । ବାଇଆ ମନରେ । ଝଡ଼ ପଡ଼ିବ ତୋ ଦେଖି । ବାଇଆ ମନରେ । ୩ । ନିରଞ୍ଜନ କିବା ମଧ୍ୟେ । ଟେକି ଉପରେ ଦେବଛାଇ ବନ୍ଧେ । ବାଇଆ ମନରେ । ଠକ ଦ୍ୱାରକା ମ୍ନା କହେ । ବାଇଆ ମନରେ । ୦ । ଡମ୍ବ ଫୁଲ ଛୁଆଁଗଲା । ଢ଼କ୍କାରୀ ପିଟି ଏକତ୍ରହୋଇଲା, ବାଇଆମନରେ । ଣାକାରରେ ମିଶିଲା । ବାଇଆମନରେ । ୫ । ତେଲ ଟିପ ଲିଖେ ଯାଇଁ । ଥେଣ୍ଡପଣ ତୋର ରହିବ ନାହିଁ । ବାଇଆମନରେ । ଦହିବେ ଅନଳେ ନେଇ, ବାଇଆମନରେ । ୬ । ଧ୍ୟାନ ନିଧ୍ୟନ ହୋଇଲା । ନଶବଦ ଦନ୍ତୁ ଶବଦ ହେଲା । ବାଇଆ ମନରେ । ପଶ୍ଚିମେ ଯାଇ ରହିଲା । ବାଇଆ ମନରେ । ୭ । ଫୁଲ୍କା ଛୁତ ହଂସ ଯାଇ । ବନା ବାଉମାଷା ରହିବ ନାହିଁ । ବାଇଆମନରେ । ଭିଟେବ ଦ୍ୱାରିକା ସ୍ୱାମ କହି । ବାଇଆମନରେ । ୮ । ମଲ୍ଲମଲ୍ଲ ବୋଲୁ ଅଛୁ । ଜଗତକୁ ମଳ ଜାଣ ଜାଣୁଛୁ । ବାଇଆ ମନରେ । ରୂପ ଦାଗ ନ ଚଳୁଛୁ । ବାଇଆ ମନରେ । ୯ । ଲେଉ ମୋହ ମାୟା ମଲା । ବହନ୍ତା ବୃକ୍ଷ ଶୂନ୍ୟେ ରହିଲା । ବାଇଆ ମନରେ । ଶାନ୍ତରେ ଶୂନ୍ୟ ମିଶିଲା । ବାଇଆ ମନରେ । ୧୦ । ଷୁନ ରେ କହୁଛି

ଡାଗ । ଥିବା ଥିଲେ ସଜା କୁବୁଜା କୁଜା । ବାଇଆ ମନରେ । ଧନି-
ମନ୍ତ୍ର ଘୋଷା । ବାଇଆ ମନରେ ।୧୧। ଛି ଛକେ ଏକ ଅନ୍ଧ ।
ଛନ୍ଦ ଚଉତିଶା କଲି ଉଚ୍ଚାର । ବାଇଆ ମନରେ । ଶୁଣିଲେ ଦୂର
ଛୁର । ବାଇଆ ମନରେ ।୧୨।

—o—

ରାଗ-ବସନ୍ତ ଢଙ୍ଗ

ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଗଦା ପଦ୍ମ କରେ ଧରି ହେ ।
ଗରୁଡ଼ ଆସନ ଭକ୍ତ ବସନ ବିହାରି ହେ । ଘୋଷା ।
ବନମାଳୀ ବନମାଳୀ, ଦଳି ପକାଇଲ କାଳୀ ।
ଶତପଦ୍ମ ଦେଇ ଦେଲ, ଗୋପେ ଅବତରି ହେ ।୧।
ବ୍ରଜବଧୂ ଜନମନ, ମୋହି ଅନଙ୍ଗ ରୂପେଣ ।
ଧେନୁ ବକା ଯାନଲାଧ, ଶିଶୁରୂପେ ମାରି ହେ ।୨।
ଗଜ ନକ୍ର ନେଲା ବେଳେ, ଡାକିଲା ପ୍ରାଣ ବଳକେ ।
ତାହାଙ୍କୁ ଶୀଘ୍ର ଧାଇଁଲେ, ରକ୍ଷିଥିଲ କରୀ ହେ ।୩।
ବନ ପୋଡ଼ା କାଳେ ପୁଣି ଆହାଙ୍କୁ ଡାକେ ମୃଗୁଣୀ ।
ତା ଡାକ କର୍ଣ୍ଣରେ ଶୁଣି, ବାହୁଡ଼ିଲ ତାରି ହେ ।୪।
ଦ୍ରୌପଦୀ ବସନ ତେତେ, ଅଟେ କଷ୍ଟ ସହିଲେ ।
ଜଗନ୍ନାଥ ଦେଲା ଦେଇ, ସ୍ଵବଶ ଅଇଲ ହେ ।୫।
ତୁମ୍ଭେ ଶରଣ ପାଳନ, ଥୁକି ଜପେ ଅନୁକ୍ଷଣ ।
ହୃଦୟସ୍ଥି ଭଣେ ଗୁଣ୍ଠ, ବୋଲ ହରି ହରି ହେ ।୬।

—:o:—

ଉଲ୍ଟି ଦେଖ ରହି ଖେଳାର ହାସ ହେ । ପୁଟି ଅଛି ନିରତେ ଦେହ
ଯାଉ ହେ । ପଦ । ଜୀବ ସକଳ ଚରାଚର, ରହି ଅଛନ୍ତି ଅନେକ,
ହାତ ଦୁଆରେ ଡାଳ ବୃକ୍ଷ ନଦୀ ପର୍ବତ ।୧। ଚନ୍ଦ୍ର, ସୂର୍ଯ୍ୟ ତାରାଗଣ,
ନକ୍ଷତ୍ର ଅଗଣନ, କହେ ଅନ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି ନାହିଁ ଟଳସ ।୨।

ଫୁଟିଛନ୍ତି କେତେ ନାଗ, ନାହିଁ ତାହାର ମୁନାଚ, ନାନା ଲୋକେ କରୁଛନ୍ତି ହଂସଙ୍କୁ ବଶ । ୩ । ସେ ଟଛର ବେନଫଳ, ହଂସ ହୋଇ ମନେ ଭେଲ, ନିରତେ ଜାଣ କଳନା ନାହିଁ ସନ୍ତୋଷ । ୪ । ବନ୍ଧୁ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ପବନ, କରନ୍ତେ ତା ଉତ୍ପାଟନ, ହଂସ ଯାଇ ଅନ୍ୟ ଗଛେ କରଇ ବାସ । ପ୍ରହ୍ଲାଦ ଏ ଗୀର, ହଂସ ଅଟଇ ଅମର, ସୁମନେ ମନେ ଜାଣିର ନ ବହି ରେଷ । ୬ ।

ହୁଲାମନରେ ଯାଇର ମୋ ବୋଲ କର । ଜଗଅଁ ଅଛନ୍ତି ଦେଖ ଭିତର ପୁର । ପଦ । ଅତି ମନୋହର, ଅଟଇ ସେପୁର, ଫୁଟିଛି ତହିଁକି, ନବ-ଦୁଆର । ୧ । ଘର ଚୁଣପାଖ, ପ୍ରାଚୀର ଅନେକ, ଧୂଅଁ ହେଣୁ ନୁହେ ନେତ୍ରଗୋଚର । ୨ । ଇଅଁଳା ପିଅଳା କରୁଅଛନ୍ତି ଖେଳା, ଶିଖୁ ମୁନା ଭେଦଣ କରନ୍ତୁର । ୩ । ଅଣ କାରେ ମନ, କରନ୍ତୁ ଧିଆନ, ନ ଦେଖିବୁ ଦେବେ ଯମଘର । ୪ । ଦେଖିଲେ ଏହାଙ୍କୁ, ଡର ନାହିଁ କାଳୁ, ପ୍ରହ୍ଲାଦ ବୋଲେ ତୁ ମନେ ଧର । ୫ ।

ଅଜ. ଏଣିକରେ ମନ ଭୁଲୁ କାହିଁକ । ଜନ୍ମୁନ୍ତି କାଳ ଛଞ୍ଚାନ ମନେ ନାହିଁକ । ଦୋଷା । ଅଇଷଡ଼ୋ କଳପଣା, ଛେଦପକା ବେଳଦେଖା, ଶୂନ୍ୟରେ ବାଜୁଛି ବୀଣା ଶୁଣ ନାହିଁକ । ୧ । ହାଟରେ ପାଞ୍ଚପାଇକ, ଚେହିଜ ଛନ୍ତି ତାକ ହାକ, ହାଟ ହରଲେ ବଣିକ ଅଜ ଥାଇକ । ୨ । ସୁନା-ପଞ୍ଜୁରିରେ ଶୁଆ, ଦନାଟେକଦେ ନ୍ୟାନୁଆ, ଉଡ଼ ଚଲେ ଗାର ଶୁଅଧର ନାହିଁକ । ୩ । ଭୁଲିଲା ମଧ୍ୟରେ ଅନା, ହିନ୍ଦୁଠେ ଉନ୍ନତ୍ର ବାନା । ହୁଟିଲେ ପରମ ଶୂନା, ଅଜ ଥାଇକ । ୪ । ଓଁ କାର ମଧ୍ୟରେ ଦେଖ ଖେଳୁଛି ଚେହୁଛି ହଂସ । କହେ ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସ ଅନୁଚରଙ୍କି । ୫ ।

ଆରେ ବୁଢ଼ା ଖେଣ୍ଟା । ହର ନାମ କି ଲାଗିଛି ତୋତେ ଓଟା ।

। ଘୋଷା । ନରଗଲେ ତୋତେ ନ ଜାଣ ପାମ ପ୍ରେ ଶମନାଙ୍କ ମାରୁ-
ଥିବେ ଟେଣ୍ଟା । ମୁଖ ହେଲା ଟଣ୍ଟା, ନେତ୍ର ହେଲ ଝୋଟ, ଦୟନାରେ
ନ ବାନ୍ଧିଲୁ ଅଣ୍ଟା । କଲୁ ଯେତେ ପାପ, ତାହା ହେବ ଗୋପ୍ୟ,
ମିଛାକାଳେ ହେବ ବଡ ଚେଷ୍ଟା । ପାପ ପରମାଦ କାଳରେ ଶମନ,
ଟାଣେ ଜାଣୁ ପଦେ ମାରୁ ଘଣ୍ଟା । କହଇ ଅଚ୍ୟୁତ, ଚିନ୍ତ ନନ୍ଦ ସୁତ,
ନୋହିବେ ଦେଖିବ ନେବ ଲେଣ୍ଟା ।

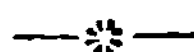
ପ୍ରଭୁ କ ସୁନ୍ଦର ଦାଣ ବଟି ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଶା ବ୍ୟାସନ । ପଦ୍ମସନେ ଉଦ୍ଧ-
ଟେଲ ଜର ତୁମ୍ଭ ଦରଶନ ଦେଷା । ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଗଦା ପଦ୍ମ ଦେଖି
ହୋଇଲା ଆନନ୍ଦ ମସ୍ତକେ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଚନ୍ଦ୍ର ଦିଶେ କେତେ ଶୋଭା-
ବନ । ୧ । ମାଲିମାନ ଲମ୍ବିଥାଇ ପାଦରେ ଯାଏ ଚନ୍ଦ୍ର ବାଯନାରେ
ଚର୍ଚ୍ଚିତ ଦ୍ରବ୍ୟ ତୁମ୍ଭ ଅଙ୍ଗମାନ । ୨ । କଟୀତଟେ ପୀତାମ୍ବର ଲମ୍ବିଥାଇ
ଧାଡ଼ହୋଇ ବାଙ୍କ ଗୃହିଣୀ ତୁମ୍ଭର ଅଙ୍ଗେ କର୍ପୂର ଚନ୍ଦନ । ୩ ।
ଘୁର୍ଣ୍ଣରେ ଦିବ୍ୟ ପାଦ ନ ଶୁଣହେ ଭକ୍ତ ହେବ ଭାବ କହେ ଅତି
ସ୍ନେହ ଭକ୍ତ ହାକକୁ ନ ଟଳ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଗୋବିନ୍ଦେ ବରମାନନ୍ଦେ ଭଜ ଗୋଷ୍ଠଧେ ସ୍ୱନା । ଘୋଷା ।
ନାଗର ନନ୍ଦ କିଶୋର ମନୋହର ମୋହନ ମୂରତି ଶ୍ୟାମ । ଶ୍ୟାମଲ
ଶ୍ୟାମଳ ଶ୍ୟାମକୁ ଶୋଭେ ଶ୍ୟାମଳ ମେଘେ ସମ । ପୀତାମ୍ବର ବୈଜ-
ୟନ୍ତୀ ମାଳ ଭକ୍ତ ପୂରନ କାମ । ୧ । ବେଣୀ ଦେନୀ ବାଙ୍କେ ବେଣୁ ନିଛନ
ଗୋଧନ ଗିରିଅନନ୍ତା । ମୁରଲୀକେ ସ୍ୱର ଘନ ଘନ ବାଜନ
ନାଚିତ ଛନ୍ଦିଲ ଦ୍ରିଦାମା । ଏତ ଗୋପିକା ଯେ ମଥୁରାନଗର ବାଟେ
ଖଣ୍ଡରେ ନନ୍ଦନାନା । କହନ୍ତି କବୀର ଶୁଣ ଭାଇ ସାଧୁ କୃଷ୍ଣ ଚରଣ
ଭଜିନା ।

—୪— —

ପ୍ରାଣ ସଜନ ଗୋ ଶୁଣିଲେ ହୋଇବ ଭକ୍ତି । ବନର ଭିତରେ ମେଇ ପ୍ରସବନ୍ତି ବାଘୁଣୀ ବାଛ କହାଇ । ଘୋଷା । ସିଦ୍ଧା ମାତା ଗର୍ଭେ ଜନମ ନୋହୁଣୁ ପୁଅ ଦାଣ୍ଡରେ ଖେଳଇ । ଗାଇ ନ ସଞ୍ଚୁଣୁ ଗୋପାଳ ଦୁହୁଁନ୍ତି ଲବଣୀ ହାଟେ ବିକଇ । ନଉକା ଭିତରେ ଦରିଆ ଲୁଚିଛି ଏକଥା ଦେଖିଲୁ କାହିଁ । କୂପର ଭିତରେ ମୃଗ ପ୍ରସବିଛି ପାଣେ ବାଛୁରୀ ଖେଳଇ । ନାଗ ସର୍ପକୁ ଦେଖ ମଣ୍ଡୂକ ଗିଳଇ ଏକଥା ଦେଖିଛ କାହିଁ । ଦେବଗୁରୁ ଭକ୍ତଗୋବିନ୍ଦଙ୍କର ଭାବ ତେଲେ ଗେଲେ ଯିବ କହନ୍ତି । ନିଦ୍ରା ମଉଳ ବଧାନ ନୋହିଲା ଏକଥା ଦେଖିଛ କାହିଁ । ଗୋଲକ କହଇ ସବୁ ଗୁରୁ ଆଜ୍ଞା ପଣ୍ଡିତେ ଗୋଚର ନୋହି ।

ମରୁଆଫୁଲ ଚଉତିଶା ।

କହୁଅଛି ମନଶୁଣ । ଶ୍ରୀନୀଳାଚଳ ପଶି କର ଦର୍ଶନ ଲୋ । ମରୁଆ ଫୁଲ । ଗୁପତ ଗଙ୍ଗାରେ ସ୍ନାନ ଲୋ ।୧। ଦେହେତ ନୁହଇ ସ୍ଥିର । ଜନ୍ମ ଦେଇ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ନାମକୁ ଧରଲୋ । ମରୁଆ ଫୁଲ । ଚକ୍ରଧରଙ୍କୁ ସ୍ମର ଲୋ ।୨। ଛାଡ଼ିଲେ ଆଉ ନାହିଁ । ଜୀବକୁ ଦେଇ ପରମ ପାଇଲୋ । ମରୁଆ ଫୁଲ । ଝୁଡ ପଞ୍ଜର ନୋ । ଦେଖି ଲୋ ।୩। ନିରଞ୍ଜନ ନିଜ ଦେଖି । ଟେଶ ବାହାରେ କି ଦେବତା ଗଲେ ମରୁଆ ଫୁଲ । ଠାକୁର ଦ୍ୱାରକା କହଇ ଲୋ ।୪। ଡମ୍ବରୁ ବୁଝାଇ ଗଲା ଛାଡ଼ିଣି ଏକାନ୍ତ ପଡ଼ିରହିଲ ଲୋ । ମରୁଆ ଫୁଲ । ଅନାହାରରେ ଦିଶିଲ ଲେ ।୫। ତେର ଗିର ଶିଖ ରହି । ଥୋଇ ଥୋଇ ଯାଇ ତ ରହିବ ନାହିଁ ଲୋ । ମରୁଆ ଫୁଲ । ଦିନରେ ଅଜନେ ନେଇ ଲୋ । ଧନରୁ ଧନ ହୋଇଲା । ନାଭିକମଳରୁ ଶବଦ ଦେଲ ଲୋ । ମରୁଆ ଫୁଲ । ପଞ୍ଚମେ ଯାଇ ମିଳିଲା ଲୋ ।୭। ଫୁଲ ବଗିଚାରେ ରହି । ବନା ବାରମାସୀ ରହିବ ନାହିଁ ଲୋ । ମରୁଆ ଫୁଲ । ଭକ୍ତ ଦ୍ୱାରିକା କହିରେ ଲୋ । ମଲା ମଲା ବୋଲୁଅଛି । ଜଗତକୁ ମାୟାରେ ଯାଉଛି

ଲୋ ମରୁଆ ଫୁଲ । ଶୁନ ତାର ନହୋଇଛି ଲୋ ।୯। ଲୋଭ ମଲା ମାୟା ମଲା । ବନ୍ଧନ୍ୟା ପୁତ୍ର ଶୂନ୍ୟେ ହୋଇଲା ଲୋ । ମରୁଆ ଫୁଲ । ଶୂନ୍ୟରେ ଶୂନ୍ୟ ମିଶିଲା । ଶୂନ୍ୟେ ଶୂନ୍ୟ କର ଗାର ଶୂନ୍ୟରେ ବନ୍ଧ୍ୟ ଶୂନ୍ୟ ପୁତ୍ର ଲୋ । ମରୁଆ ଫୁଲ । ଶୂନ୍ୟରେ ଅବଧୂତ ହଂସଲୋ ।୧୧। ଛଡ଼ିଦେ ଛଦା ଅକ୍ଷର । ଛଳଭଣ୍ଡ । କହେ ପ୍ରମୁଚ ଲୋ । ମରୁଆ ଫୁଲ । ଛାଡ ଦ୍ୱାରକା ଘାମର ଲୋ ।୧୨।

—ଃ※ଃ—

ହୁମ୍ରୀ ଭଜନ

ଠାକୁର ଭଲେ ବସନ୍ତିକା । ଜୀ । ଓଡ଼ିଆ ଜଗନ୍ନାଥ ପୁରୀରେ
ଭଲେ ବସନ୍ତିକା ଜୀ, ବଳଭଦ୍ର ଜୀଙ୍କ ଭେୟା । ଦୋହା ।
ଜବସେ ଛୋଡ ମଥୁରା ନଗରୀ ଜବସେ ଛୋଡ କାଶୀ ।
ଯାତ୍ରି କ୍ଷେତ୍ରମେ ଅଯୁ ବସନ୍ତେ ବୃନ୍ଦାବନକେ ବାସୀ ।୧।
ସତ୍ୟଯୁଗ ଛୋଡ ମଥୁରା ନଗରୀ ଦ୍ୱାପର ଛୋଡ କାଶୀ ।
କଳିଯୁଗମେ ଅଯୁ ବସନ୍ତେ ବୃନ୍ଦାବନକେ ବାସୀ ।୨।
ଓଡ଼ିଆ ନାରେଗ ଷୀଗୀ ଶିଡୋ ବଙ୍ଗାଳୀ ନାରେଗ ଛୁଡ ।
ହାଥ ମାଡେଗ ଦରଶନ ମହାପାତକ ଦ ।୩।
ଦାଲି ରାନ୍ଧ ଭାତ ରାନ୍ଧ ପରବର ଭକାଶୀ ।
ମୀନ ମାଟେକେ ଭେଗ ଲଗାଉ ଅଧମ ଜାତ ବଙ୍ଗାଳ ।୪।
ଗାଂଠ ଗାଂଠ ମେ ବାଗ ବଗିଚା ଲଗି ଗଲି ଫଲବାର ।
ତନ ଘର ଦେଖେଁ କେଲନାରେ ଘର ଘର ଠାକୁରଦ୍ୱାର ।୫।
ବେଣୀ ବୋ ଗୋଗି ପାର ବାଦ ଲଗାଇ ଦାଷ୍ଟକୋଣ ଚରୁ ଚଟେ ।
ଚଲତେ ୨ ପାଂଓ ଥିରେନେ ଶଙ୍କାର ହୋଗଏ ମତି ।୬।
ଚନ୍ଦ୍ରୀ ଚଟେ ବନଯ୍ୟଂ କୁଟେ ଓଭ କୁଟେ ଫିରତୀ ।
ଏହି ଦରେବାରେ ମସ୍ତା କୁଟେ ଦାଶୀ ଭେଡ଼ୁ ଉଦଧୀ ।୭।
ଉନ ହାଡକା ଶାଡୀ ପରେ ଉଦର ଧରେ କାମ ।

ଶିଶୁ ଧ୍ରୁବଙ୍କ କି ଲକ୍ଷ କରନ୍ତି, ଅଧ୍ୱ ଠାଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର ।୩।
ନୀଳଚକ୍ରପର ଧ୍ୱଜା ବନ୍ଦିଲେ ମସ୍ତକ ଶୋଭେ ସାର ।
ଠାକୁର ଅଟନ୍ତ ଡାସୀ ନ ଡେଟି ଗାଏବେ ଦାସ କବୀର ।୯।

ଦୁଃଖ ନାଶନ ଗରୁଡ଼ାସନ ବିନୁ ଦୁଃଖ ଜଣାଇବି କାହାକୁ । ଦୀନ-ନାଥ ଆଜି ଅନ୍ଧାର ହୋଇଛି ଏ ନିନ୍ଦା ହୋଇବ କାହାକୁ । ପଦ । ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ପଦର ବସାଇ କିରି, ଦେଲେ ଦେଲ ବୁଡ଼ ଯାଉଛି ନର । କାହାକୁ ଡ଼ାକିବି ରକ୍ଷ ରକ୍ଷ ବୋଲି ଲଜ୍ଜା ହେବ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାହାଙ୍କୁ ।୧। ସୁଦାମା ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଭଞ୍ଜନ କଲ । ରଖିଛ ପାଣ୍ଡବେ କୁରୁ ସଂହାର । ସମୁଦ୍ର ଜଳରେ ଗଜଙ୍କୁ ରଖିଲ ଛେଦି ପକାଇଲ ଗ୍ରାହକୁ ।୨। ଅଜାମିଳ ନାମେ ସେ ମହା ପାପୀ । ତରି ଗଲା ପୁତ୍ର ନାମକୁ ଜପି । ନାଭେକ ମାଇଲା ଶ୍ରୀବତ୍ସ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୃଦେ ବହିଅଛ ତାହାଙ୍କୁ ।୩। ହେଉଁ-ନାମ ଟଳ ପଡନ୍ତି ଘୃତ । ସମୁଦ୍ର ଡେଇଁ ଅଣିଲା ସଙ୍କେତ । ଚସ ପାଦେ ଶରଣ କାଶୀ ବିଶ୍ୱମ୍ଭର ବ୍ରହ୍ମା ନ ପାଇଲେ ଯହିଁକୁ ।୪।

ସୀତାପତି ରାମଚନ୍ଦ୍ର ରଘୁବର ରାଇ ।
ଦଶରଥ ସୁତ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଜନ କହ୍ଲାଇ । ପଦ ।

ରଘୁନାଥ ବଦନା ହେଲତ । ଜନ୍ମନକେ ଦରଶଦେଇ । ବଦ୍ୟ-ପଦ୍ମ ମୁଖ ଜନ ମନ ପୂରିଣସୁଖଦାୟୀ ।୧। ଅମ୍ବୁଜ ନୟନ ଦୀର୍ଘ ବାହାଲ, ଚନ୍ଦନ ତିଳକ ଚମତ୍କାର । ଅରୁଣ ଅଧର ଭ୍ରୁକୁଟି ଧୀର । ନାସିକ ଶୋଭାଇ ।୨। କେଶୋଭେ କୋଟିଲ କସ୍ତୁରୀ, ମକରକୁଣ୍ଡଳ ଶୋଭାକାଳ, ଶିରେ କୁଣ୍ଡଳ ଫୁଲ ମଲ୍ଲୀ ବିଚିତ୍ର ଛନ୍ଦଇ ।୩। ମୋତିଲୋଲେ କଣ୍ଠମାଳା । ଚାରୁ ଗଜ ଗତି ବହାଲ । ମନ ଗିରିବଣ ଶିଖର ଚଳାଲ ଶୂର ପଥ ହୋଇଥାଇ ।୪। ସୁର ନର ମୁନି ସକଳ ଦେବ । ଶ୍ରୀ ଚରଣ ଚରଣ ସେବ । କହନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ର ନନ୍ଦନ ଙ୍କ ତନ ଦେଖି ଛଳ ।୫।